

ve vlasti, že tedy má k tomu důvody o sobě zcela morální, nechce jí to za vinu přičítati, ale jisto je, že tím méně může se přičítati na ztroskotání manželského společenství nějaká vina jemu, neboť on není povinen, aby vlast svou opouštěl a za ní do Rakouska se odstěhoval, naopak ona musila s povinností následovati muže počítati již tehdy, když si ho brala, resp. ještě před sňatkem v intimní styky, vedoucí pak nutně ke sňatku, měly-li býti čestně zakončeny, s ním vešla.

Že však to je rozvrat, je na biledni. Manželství není k tomu, aby manželé žili od sebe, každý v jiné cizině, a jsou-li poměry takové, že nelze toho docíliti, aby žili spolu, je manželství zničeno, účel jeho naprosto zmařen, což právě je rozvrat, což znamená, že manželství bylo odňato vše, co je manželstvím činí.

Je tu tedy rozvrat beze vší viny žalobcovy, a musí mu tedy rozluka býti povolena, neboť žalovaná, když za ním a k němu jíti nechce, přece nemá práva, aby mu v jeho možném jiném životním štěstí překážela, a bylo proto tak uznati, jak se stalo.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 16. srpna 1927,
č. j. Rv I 2036/26. A. H—k.

Soudní odsouzení trestní samo o sobě neodůvodňuje ještě »závadnost« ve smyslu § 17 zbroj. patentu.

Nejvyšší správní soud nalezl o stížnosti proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 29. září 1926 č. 52705/5/26 stran vydání zbrojního pasu, právem: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Žádosti stěžovatelově za prodloužení zbrojního pasu na loveckou pušku a revolver nebylo výměrem okresní správy politické ve Žluticích ze dne 16. prosince 1925 č. 32971 v základě § 17 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852 č. 223 ř. z. vyhověno, poněvadž vzhledem na vojenský soudní trest spolehlivost, již zákon požaduje, u něj nelze předpokládati.

Odvolání proti tomu podané bylo pak pořadem instancí dnes naříkaným rozhodnutím z důvodů v odpor vzatého výměru zamítnuto.

O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost nejprve vytýká jako vadu řízení, že žalovaný úřad nevyslechl lesního Garkische a Hanslika, jichž výslech stěžovatel ve svém odvolání navrhoval. Nehledě ani k tomu, že podobný návrh v odvolání proti rozhodnutí zemské správy politické, které tvořilo předmět naříkaného rozhodnutí, vůbec ob-

sažen není, žádal stěžovatel ve svém odvolání proti rozhodnutí první stolice o výsledcích uvedených osob jen za účelem zjištění, že je spolehlivým střelcem a že v tomto směru není obavy, že by bezpečnost ohrožoval; tato okolnost jest však v daném případě, kde se jedná jen o to, zda stěžovatel je n e z á v a d n ý m ve smyslu zákona, irrelevantní.

Co se věci samé týče, založila první stolice své rozhodnutí na skutkovém předpokladu stížností nepopřené, že stěžovatel byl rozsudkem brigádního soudu v Plzni ze dne 23. ledna 1923 Btr. 580/20 pro přečin krádeže podle §§ 457 a 482 voj. trest. zákona odsouzen, nezaložila je však také na trestním rozsudku okrésního soudu v Bochově ze dne 19. června 1925 č. T. 124/25, o němž se zmiňuje četnická relace ze dne 6. prosince 1925. Ježto zemská správa politická v Praze, potvrzující toto rozhodnutí, se spokojila poukazem na to, že náležitosti v § 17 zbrojního patentu požadované nejsou v osobě odvolatelově splněny, nutno míti za to, že vycházela ze stejné skutkové podstaty jako stolice první a přihlížela také jen k odsouzení stěžovatelově brigádním soudem v Plzni. Když pak naříkané rozhodnutí výměr druhé stolice potvrdilo z důvodů v něm uvedených, jest zřejmo, že i toto rozhodnutí bralo za základ jen uvedené odsouzení stěžovatelovo, pročez i nejvyšší správní soud může pouze zkoumati, zda tento důvod jest dostačujícím pro odepření žádaného prodloužení zbrojního pasu.

Podle § 17 zbroj. pat. ze dne 24. října 1852 č. 223 ř. z. smí zbrojní pas vydán býti toliko »osobám nezávadným« (unbedenklichen). Užívá tudíž zákon výrazu »nezávadnost«, tedy jiného pojmu, než vyznačuje výraz »zachovalý«. O kterých osobách sluší míti za to, že jsou nezávadné, zákon sám arcif výslovně nepraví, ale z úvodní věty zbrojního patentu, jež označuje za účel jeho účinným způsobem zameziti, aby nebylo zneužívání zbraní a muničních předmětů, podává se zřejmě výklad pojmu nezávadnosti v ten rozum, že jsou to osobní vlastnosti, jež poskytují záruku, že osoba, o niž jde, n e z n e u ž í j e z b r a n í, na něž zbrojní pas se jí vydá, a že nebude tudíž jednati proti účelu zákona.

Jsou-li v konkrétním případě záruky takové dány čili nic, není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění jest výslednicí volného hodnocení zjištěných skutečností.

Žalovaný úřad vycházel, jak jest ze znění výměru I. stolice (»vzhledem na vojenský soudní trest«) a z vývodů odvodního spisu jasně patrné, z názoru, že »nezávadnost« nelze přiznati osobě, která byla soudně trestána. Avšak bezúhonnost

neznamená ještě nezávadnost ve smyslu zbrojního patentu, neboť závadnou pro účely, jež sleduje zbrojní patent, může být i osoba soudně bezúhonná a naopak lze připustiti i možnost, že nezávadnou shledána bude podle okolností i osoba třeba soudně trestaná a nikoliv bezúhonná. Rozhodným jest pouze, zda trestný čin dotyčnou osobou spáchán, k logickému závěru, že jest vzhledem k tomuto činu opodstatněná obava, že by osoba, o níž jde, mohla zneužítí zbraní, na něž zbrojní pas se jí vydá.

Vycházeje z mylného právního názoru, že soudní trestní odsouzení již samo o sobě zakládá »závadnost« ve smyslu zbrojního patentu, nekonal žalovaný úřad šetření o skutkové povaze činu, pro nějž stěžovatel byl odsouzen a nepodrobil úvaze, zda tento čin svou povahou vůbec jest způsobilým vzbuditi obavu, že by žadatel mohl zbraní zneužítí, a po případě, je-li obava tato i v době rozhodování ještě opodstatněna; bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o správním soudě.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 21. října 1927 č. 18.051/27.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Karel Skála: **Nekalá soutěž.** Její podstata a stíhání podle zákona ze dne 15. července 1927, č. 111. Sb. z. a n. Vydáno s podporou ministerstva průmyslu, obchodu a živností. Praha 1927. Nakladatelství »Praetor«. Str. XXIII + 360. Cena 75 Kč. *)

Autor otiskuje nejprve plné znění zákona proti nekalé soutěži, načež po několika kapitolách úvodních probírá systematicky nejprve hmotné právo, pak ustanovení procesní a konečně ustanovení přechodná a poměr k jiným zákonům. Jak v oddílu o právu hmotném tak v partii o ustanoveních procesních probírá s předpisy soukromoprávními současně souvislá ustanovení trestně- i správněprávní. Autor použil při výkladu zkušeností, kterých načerpal jako přednosta zákonodárského oddělení ministerstva obchodu při několikaletém projednávání zákona. Z cizích přihlížel především k zákonodárství německému i k jeho literatuře a judikatuře. Úzký styk s odbornými kruhy při pří-

*) S abecedním rejstříkem věcným. Po vydání prováděcích nařízení dostanou odběratelé knihy bezplatně doplněk.